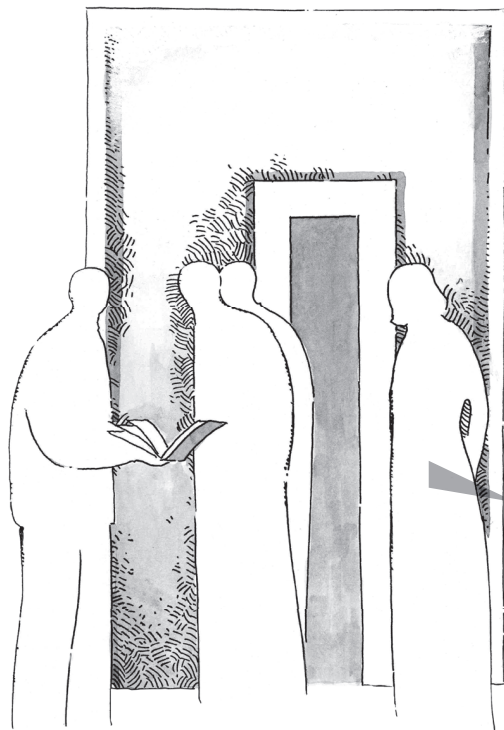


*Kościół – dom  
zjednoczonych Miłością*



Wielki Post

WSPÓLNOTA

---

ISBN 9788387487645

Wydawca: Archidiecezja Poznańska

Redakcja: ks. Szymon Stułkowski

Ilustracja (str. tytułowa): Stanisław Barbacki

Drukarnia: Zakład Poligraficzny Moś & Łuczak sp.j.

## WPROWADZENIE

W okresie Wielkiego Postu w szczególny sposób będziemy powracać do wezwania: **Kościół – dom zjednoczonych Miłością**. Przeżywając kolejny rok trzyletniego programu duszpasterskiego, chcemy sobie uświadomić, że Kościół będzie coraz bardziej *naszym domem*, jeśli będziemy trwać w miłości Pana. „Źródłem trwałej komunii między ludźmi – jak przypomniał Ksiądz Arcybiskup w liście pasterskim na rozpoczęcie aktualnego roku liturgicznego – nie może być człowiek, sam obciążony wieloma ograniczeniami. Dla chrześcijanina jedynym i wiecznym źródłem takiej komunii jest Chrystus, w którego zostaliśmy zanurzeni w Chrzcie świętym. Bez istotnego zjednoczenia z Nim nie możemy nawet marzyć o prawdziwej i stabilnej więzi z bliźnimi. »Ja jestem krzewem winnym, wy – latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity« (J 15,5). Komunia z Chrystusem jest absolutnie niezbędnym warunkiem przynoszenia owocu w Kościele. Tylko z niej rodzi się autentyczna komunია wśród chrześcijan. Tylko komunია z Bogiem rodzi prawdziwą komunię między ludźmi”. Zatem „kto mówi »Kościół naszym domem«, ten myśli nie tylko o dobrym samopoczuciu w budynku kościelnym, ale przede wszystkim o Kościele jako miejscu naszego osobistego, rodzinnego, ojczystego, i wiecznego zakorzenienia. O takiej wspólnotcie kościelnej, w której musi istnieć duchowe zespolenie (*List pasterski Arcybiskupa Poznańskiego na Adwent roku Pańskiego 2011*).

Myśl ta pojawia się w liście apostołskim ogłaszającym Rok Wiary, w liście, w którym Benedykt XVI zwraca uwagę, że „(...) poprzez swą miłość Jezus Chrystus przyciąga do Siebie ludzi z każdego pokolenia: w każdym czasie zwołuje on Kościół, powierzając mu głoszenie Ewangelii, z nakazem, który zawsze jest nowy. (...) Zaangażowanie misyjne wierzących, które nigdy nie może słabnąć, czerpie moc i siłę w codziennym odkrywaniu Jego miłości. Wiara bowiem rośnie, gdy przeżywana jest jako doświadczenie otrzymanej miłości i kiedy jest przekazywana jako doświadczenie łaski i radości” (*List apostołski „Porta fidei”, n. 7*).

Okres Wielkiego Postu to m.in. czas odkrywania tego, czym jest prawdziwa wspólnota siostr i braci, złączonych w Jezusie Chrystusie więzią z Bogiem dzięki łasce Ducha Świętego. Jeśli zatem – idąc za sugestią Jana Pawła II – pragniemy „czynić Kościół domem i szkołą komunii”, winniśmy rozpocząć od krzewienia *duchowości komunii* (por. *Novo millennio ineunte*, n. 43). Ta duchowość to „(...) przede wszystkim spojrzenie utkwione w tajemnicę Trójcy Świętej, która zamiesz-

kuje w nas i której blask należy dostrzegać także w obliczach braci żyjących wokół nas. Duchowość komunii to także zdolność odczuwania więzi z bratem w wierze dzięki głębokiej jedności mistycznego Ciała, a zatem postrzegania go jako »kogoś bliskiego«, co pozwala dzielić jego radości i cierpienia, odgadywać jego pragnienia i zaspokajać jego potrzeby, ofiarować mu prawdziwą i głęboką przyjaźń. Duchowość komunii to także zdolność dostrzegania w drugim człowieku przede wszystkim tego, co jest w nim pozytywne, a co należy przyjąć i cenić jako dar Boży: dar nie tylko dla brata, który bezpośrednio go otrzymał, ale także »dar dla mnie«. Duchowość komunii to wreszcie umiejętność »czynienia miejsca« bratu, wzajemnego »noszenia brzemion« (por. Ga 6,2) i odrzucania pokus egoizmu, które nieustannie nam zagrażają, rodząc rywalizację, bezwzględne dążenie do kariery, nieufność, zazdrość» (NMI 43).

Jako owoc takiego przeżywania czasu czterdziestodniowego przygotowania, prowadzącego nas przez słuchanie słowa Bożego, post, modlitwę i pokutę do nawrócenia, w życiu wspólnoty kościelnej pojawi się również tak bardzo potrzebna „nowa »wyobraźnia miłosierdzia«, której przejawem będzie nie tylko skuteczność pomocy, ale zdolność bycia bliźnim dla cierpiącego człowieka, solidaryzowania się z nim, tak aby gest pomocy nie był odczuwany jako poniżająca jałmużna, ale jako świadectwo braterskiej wspólnoty dóbr» (NMI 50).

Trwający od Środy Popielcowej do południa Wielkiego Czwartku okres Wielkiego Postu winien być czasem przygotowania do przeżywania najważniejszych dla nas świąt – Paschy. Rozumiana jako męka, śmierć i zmartwychwstanie, obchodzona jest w ramach Triduum Paschalnego, zaś głównym momentem jej przeżywania ma być udział w wigilii paschalnej, którą należy połączyć z odnowieniem przymierza chrztu świętego. Nawiązując do hasła: **Kościół – dom zjednoczonych Miłością**, chciejmy je szczególnie podkreślić podczas Mszy św. Wieczerzy Pańskiej, wprowadzając do liturgii praktykowany coraz szerzej obrzęd umywania nóg.

Jak często podkreśla się w komentarzach, liturgia Wielkiego Postu eksponuje cztery tematy:

- czuwanie jako działanie przeciwko szatanowi (przede wszystkim I i III tydzień Wielkiego Postu),
- pokutę i nawrócenie (Środa Popielcowa oraz większość dni powszednich),
- chrzest i jego odnowienie (szczególnie III, IV i V niedziela),
- mękę Chrystusową (Niedziela Palmowa oraz dwa ostatnie tygodnie Wielkiego Postu).

Proponujemy w szczególny sposób skoncentrować się tym razem wokół inicjatyw, które pozwolą na nowo odkryć wszystkie wymiary kościelnej komunii i rozwijać „wyobraźnię miłosierdzia”, aby rzeczywiście *Kościół był naszym domem*. Pamiętając o swoistym testamencie bł. Jana Pawła II, pozostawionym Kościołowi na nowe tysiąclecie, „winniśmy (...) postępować w taki sposób, aby w każdej chrześcijańskiej wspólnotie ubodzy czuli się »jak u siebie w domu«” (NMI 50). Chodzi o wszystkich ubogich, także o pochodzących ze środowisk i grup ludzi materialnie zasobnych, którym wszakże zagraża rozpacz płynąca z poczucia bezsensu życia, niebezpieczeństwo narkomanii, opuszczenie w starości i chorobie, degradacja lub dyskryminacja społeczna (por. NMI 50). „»Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili« (Mt 25,40): te Jego słowa są ostrzeżeniem, którego nie wolno zapominać i nieustannym wezwaniem, aby ponownie ofiarować tę miłość, którą On troszczy się o nas. A wiara, która pozwala nam rozpoznać Chrystusa jest tą samą Jego miłością, która pobudza, aby spieszyć Jemu z pomocą za każdym razem, kiedy czyni się naszym bliźnim na drodze życia” (*List apostolski „Porta fidei”*, n. 14).

*ks. Adam Przybecki*